

Dániel könyve – Százkilencvenhatodik rész

Prófétai párhuzamok és isteni csalódás: Isten utolsó napi népének kinyilatkoztató útja a Jelenések 10-ben

Jeff Pippenger
2024-04-27

A Jelenések könyve tizedik fejezetében, ahol az első és a második angyal üzenetének története van ábrázolva, Jánosnak – mint Isten utolsó napokban élő népének jelképének – előre megmondattott, hogy az általa jelképesen képviselt történelemben csalódás következik be; és ez a csalódás volt az első és a második angyal történetének ama eleme, amely a milleriták értelme előtt le volt pecsételve, hogy hitüket próbára tegye.

És a hang, amelyet a mennyből hallottam, ismét szólt hozzám, és ezt mondta: Menj, vedd el a nyitott kis könyvet annak az angyalnak a kezéből, aki a tengeren és a földön áll. És odamentem az angyalhoz, és ezt mondtam neki: Add nekem a kis könyvet. Ő pedig ezt mondta nekem: Vedd el, és edd meg; megkeseríti majd a gyomrodat, de a szádban édes lesz, mint a méz. És kivettem a kis könyvet az angyal kezéből, és megettem; és a számban édes volt, mint a méz: de amint megettem, a gyomrom keserűvé lett. Jelenések 10:8–10.

A tizedik versben János az 1840. augusztus 11-étől — amikor a hatalmas angyal kis könyvecskével a kezében alászállt — egészen az 1844. október 22-én bekövetkezett Nagy Csalódásig terjedő történelmet képviseli. Mielőtt e történelmet jelképesen ábrázolná, attól „a szózatától”, „melyet a mennyből” hallott, azt az értesítést kapja, hogy amikor megeszi a kis könyvecskét, „megkeseríti a te gyomrodat, de a te szádban édes lesz, mint a méz.” A keserű csalódás volt az, ami próbára tette a milleriták hitét, és nem volt a legjobb számukra, hogy e csalódásról annak bekövetkezése előtt tudjanak; János azonban az utolsó napok népét képviseli, akikről megkíváncsi, hogy ismerjék azokat a tényeket, amelyek az események felvázolásához kapcsolódnak, s amelyek az első és a második angyal üzenetének történelmét alkotják.

Az a szent történelem arra mutat rá, hogy az utolsó napok népére próba nehezedik majd, és ez olyan próba lesz, amely valamin alapul, amit nem volt számukra a legjobb előre megérteni a próba előtt; mégsem a milleriták tapasztalatának pontos megfelelője volt, noha tökéletesen összhangban állt az első és a második angyal által ábrázolt eseménysorral, mert a hét mennydörgés is „jövőbeli eseményeket jelképez, amelyek a maguk rendjében fognak kinyilatkoztatni”.

Noha Isten végidei népének ismernie kell a milleriták alapvető történetét, ugyanakkor a milleritákéval azonos eseménysort fog betölteni; ám ami a milleritákat próbára tette, s amiről számukra jobb volt, hogy előre ne tudjanak, az egy másfajta próba lesz, amelyet egy olyan tényező idéz elő, amely lepecsételve maradt addig az ideig, amíg el nem jött az ideje annak, hogy Júda törzsének Oroszlánja feltörje Jézus Krisztus kinyilatkoztatását, ami Dániel tizenegyedik fejezete negyvenedik versének rejtett történetében következik be.

Ami lezáratott, arra szolgált, hogy próbára tegye Isten utolsó napokban élő népét, és a próba összhangban állna azzal az útjelzővel, ahol a milleriták megpróbáltattak; mert akár a Millerita-történelem első beteljesedésében, akár az utolsó napok végső beteljesedésében, a hét mennydörgés „az események körvonalazása” volt, „amelyek a maguk sorrendjében fognak kinyilatkoztatni”.

Amit széles körben nem ismertek fel, az az, hogy miként János Krisztusnak a kis könyvvel való leszállásának történetét képviseli 1840. augusztus 11-től az 1844. október 22-i Nagy Csalódásig, ugyanazt a történetet képviselte a második angyal 1844. április 19-i leszállása is. Az első csalódás úgy érthető meg, mint János csalódása, aki miután 1840. augusztus 11-én megekte a kis könyvet, 1844. április 19-én csalódással szembesült. Amikor ez a csalódás bekövetkezett, a második angyal „írással” a kezében szállt alá.

„Egy másik hatalmas angyal kapott megbízatást arra, hogy leszálljon a földre. Jézus egy írást helyezett a kezébe, és amikor a földre érkezett, így kiáltott: »Elesett Babilon, elesett.« Ezután ismét láttam a csalódottakat, amint szemüket az égre emelték, és hittel és reménységgel Uruk megjelenését várták. De sokan mintha tompa állapotban maradtak volna, mintha aludtak volna; mégis mélységes szomorúság nyomát láthattam arcukon. A csalódottak az Írásokból felismerték, hogy a kesedelem idejében vannak, és hogy türelmesen kell várniuk a látomás beteljesedésére. Ugyanazok a bizonyítékok, amelyek 1843-ban arra indították őket, hogy Urukot várják, 1844-ben is arra vezették őket, hogy Őt várják. Mégis azt láttam, hogy a többség nem rendelkezett azzal az erővel, amely 1843-ban hitüket jellemezte. Csalódásuk elhomályosította hitüket.” Early Writings, 247.

A millerita történet, amelyet János a tizedik fejezetben bemutat, az első és egyben a második angyal története. Az első angyal üzenettel való alászállása és a második angyal üzenettel való alászállása jelöli azon megfelelő történetek kezdetét, amelyek mindkettő csalódással végződtek, noha János közvetlenebbül mindkét angyal teljes történetét szemlélteti. Még 1844. október 22-e után is, amikor a harmadik angyal üzenettel érkezett, az 1863-as lázadás csalódása egy harmadik tanúbizonyságát adja annak az időszaknak, amely üzenettel kezdődik és csalódással végződik.

A harmadik angyal mozgalmának első csalódása 2020. július 18-án párhuzama volt a milleriták első csalódásának. Egy igazság lepecsételtetett, miként az 1844-re vonatkozó igazság is lepecsételtetett azáltal, hogy az Úr kezét egy tévedés fölé tartotta bizonyos számításokban, ami a milleriták első csalódását idézte elő. Amikor a tévedést később megértették, a tévedés felnyitott, mivel Júda törzsének Oroszlánja elvette kezét. A 2020. július 18-i tévedést az idézte elő, hogy megtagadták annak elismerését, hogy kezét 1844. október 22-én felemelte, amikor kijelentette, hogy „az idő többé nem léssen”.

Akár az első angyal első csalódásának filadelfiai mozgalmáról, akár a harmadik angyal laodiceai mozgalmának első csalódásáról volt szó, az Ő keze jelképezi az útjelzőt. 1844. április 19-én és 2020. július 18-án a csalódás a szétszórás idejét eredményezte. Azok, akik akár 1840. augusztus 11-én, akár 2001. szeptember 11-én összegyűjtettek voltak, szétszórattak, és ezt követően Krisztus másodszor kezdte összegyűjteni az Ő népét.

Ő 2001. szeptember 11-étől kezdve gyűjtött össze egy népet, mert — amint azt Krisztus keresztsége jelképezi — amikor az isteni szimbólum alászáll, akkor kezdi el összegyűjteni tanítványait, és nem előbb. Azután, a szétszórás után Krisztus másodszor is összegyűjti népét. Krisztus keresztségétől kezdve gyűjtötte össze tanítványait, és a kereszt által előidézett szétszórás után másodszor is elkezdte összegyűjteni tanítványait. A második összegyűjtés prófétai ténye, amely 2023 júliusában kezdődött, része volt annak, ami 2020. július 18-án lepecsételtetett, jóllehet ez világosan a milleriták történetének egyik eleme volt.

Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik versében a mélységből feljövő fenevad 2020-ban feltámadt, és megölte a földi fenevad mindkét szarvát. 2023 júliusában az Úr másodszor kezdte összegyűjteni végidei népét. Az összegyűjtés folyamata a szent Millerita történetben van ábrázolva, és abban a történetben két történelmi tanúbizonysága van annak, hogy népét másodszor gyűjti össze. Az összegyűjtés folyamata olyan prófétai elem, amely 2023 júliusáig le volt pecsételve. Népének másodszori összegyűjtésének munkája az ukrán háború történelme során teljesebbé válik, közvetlenül a hét közül való nyolcadik elnök második megválasztása előtt.

1840. augusztus 11-én az Úr összegyűjtötte a millerita mozgalmat, és az összegyűjtést az 1843-as táblázat bevezetésével jelölte meg, amely 1842 májusában jelent meg. A táblázat az alapvető üzenetet képviselte, mert akkor rakta le a millerita templom alapját. A Jelenések könyve tizedik fejezetének angyala által jelképezett alászállás 1840. augusztus 11-én párhuzamban áll Krisztus keresztségével, amely egyebek között annak kezdetét jelezte, hogy Krisztus kiválasztotta tanítványait.

„János, András és Simon, valamint Fülöp és Nátánael elhívásával kezdődött a keresztény egyház alapjának lerakása. János két tanítványát Krisztushoz irányította. Ezután egyikük, András, megtalálta testvérét, és a Megváltóhoz hívta. Majd Fülöp is elhívott, és elment, hogy megkeresse Nátánaelt.” Jézus élete, 141.

William Miller munkája a vég idejétől kezdve, 1798-tól 1840. augusztus 11-éig, Keresztelő János munkáját jelképezte; de amikor a Jelenések tizedik fejezetének angyala alászállt, amint ezt Krisztus megkeresztelkedésekor a Szentlélek alászállása előképezte, az Úr „összegyűjtötte” alapvető tanítványait. E két tanú azonosítja, hogy Krisztus 2001. szeptember 11-én gyűjtötte össze az Ő utolsó napi népét, amikor a Jelenések könyve tizenkilencedik fejezetének angyala alászállt; de miként a milleriták esetében is, őket a hét mennydörgés egy olyan elemével kellett próbára tenni, amely be volt pecsételve, és azután az Úr másodszor is összegyűjti népét.

Isten végidei népének második összegyűjtése a Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenegyedik verse legvégén ábrázolt történelmi szakaszban kezdődött, közvetlenül Putyin Ukrajna feletti győzelme előtt, és közvetlenül a tizenkettedik vers előtt, ahol Oroszország és Putyin prófétai bizonyágtétele véget ér. Dániel könyve 11. fejezetének 11. verse ezért összhangban áll a Jelenések könyve 11. fejezetének 11. versével, mert ott kel életre ismét a két tanú.

A szent millerita történelemben az Úr 1844. április 19-ei csalódás után másodszor kezdte összegyűjteni népét, és amit az Úr akkor népének összegyűjtésére felhasznált, annak felismerése volt, hogy Máté huszonötödik fejezetének, a tíz szűzről szóló példázat késedelmi idejét, valamint

Habakuk második fejezetét teljesítik be. Ahhoz, hogy a milleriták felismerjék állapotukat és visszatérjenek, fel kellett ismerniük, hogy Isten prófétái Igéjében önmaguk vannak ábrázolva. Látniuk kellett, hogy ők Isten népe, szemben azokkal, akik csupán vallották, hogy az Ő népe. Csalódott népének összegyűjtése által egyúttal szemléltetését adta a pogányok előtt felemelt zászlónak, így módon hangsúlyozva a különbséget valódi, bár csalódott népe és a pusztán névleg az Övének vallott nép között.

És azon a napon Isai gyökere áll majd zászlóul a népeknek; őhöz áramodnak a pogányok, és nyugodalma dicsőséges lesz. És azon a napon az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy visszaszerezze népének maradékát, amely megmaradt Asszíriából, Egyiptomból, Pathrosból, Kúsból, Élamiból, Sineárból, Hamáthból és a tenger szigeteiről. És zászlót emel a nemzetek előtt, összegyűjti Izrael szétszórtjait, és egybegyűjti Júda elszéledtjeit a föld négy szegletéről. Ézsaiás 11:10–12.

Amikor Jeremiás próféta az 1844. április 19-én csalódottakat jelképezi, kijelenti, hogy többé nem vállal közösséget a „csúfolódók gyülekezetével”, akik az 1843-ra vonatkozó beteljesületlen előrejelzést annak bizonyítékául használták, hogy a Jeremiás által jelképezettek hamis próféták.

Nem ültem a csúfolódók gyülekezetében, és nem örvendeztem; egyedül ültem kezed miatt, mert felindulással töltöttél el engem. Jeremiás 15:17.

A „csúfolódók gyülekezete” kivetette azokat, akiket Jeremiás képviselt.

„Sokan üldöztetést szenvedtek hitetlen testvéreiktől. Hogy megőrizték helyzetüket az egyházban, némelyek beleegyeztek, hogy reménységükről hallgassanak; mások azonban úgy érezték, hogy az Isten iránti hűség megtiltja nekik, hogy így módon elrejtsek azokat az igazságokat, amelyeket Ő rájuk bízott. Nem keveseket kizártak az egyházi közösségből semmi más okból, mint azért, mert kifejezésre juttatták hitüket Krisztus eljövételében. Azok számára, akik hitüknek ezt a próbáját hordozták, igen drágák voltak a próféta szavai: »A ti atyátokfiai, akik gyűlölnék titeket, és kitaszítanak az én nevemért, ezt mondják: Dicsőíttessék meg az Úr! De ő megjelenik örömtökre, ők pedig megszégyenülnek.« Ézsaiás 66:5.” A nagy küzdelem, 372.

Amikor az Úr zászlót emel a pogányok előtt, az akkor fog bekövetkezni, amikor másodszor nyújtja ki kezét, hogy összegyűjtse népének maradékát, akik Izrael számkivetettjei. Ők azok, akik többé nem ülnek a „csúfolódók gyülekezetében”.

A „Jessze gyökere” két vérvonal jelképe: az egyik a zsidóságból ered, a másik a zsidóságon kívüli vérvonalból származik; s nemcsak Jézus vérvonalát jelenti, hanem az istenség és az emberség egyesítésének is jelképe, mert a felemelt zászló olyan népet ábrázol, amely örökre elpecsételtetett az istenség és az emberség egyesítésének állapotába és tapasztalatába, amelyet Dániel 11. fejezetének tizedik versében a „erősség” jelképe is ábrázol. A tizedik versben a száznegyvennégyezer elpecsételésének idejére az erősség prófétai értelmezése utal, amely a fej. A tizenegyedik vers történetében és az ukrán háborúban az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy összegyűjtse a csalódott számkivetetteket.

Ezért Dániel 11 bizonyágtételét tekintve szerkezetnek, azonosítottuk a pápaságnak a prófétikus történelembe való betörését, közvetlenül a vasárnap törvény előtt. Láttuk a republikánus szarv munkáját, amelyet Trump képvisel, amint a hét közül való nyolcadikká lesz, és megkezdzi az egyház és az állam egyesítésének munkáját. Előttünk áll a protestantizmus hitehagyott szarvának vonala, amint azt a Makkabeusok szemléltetik. Ugyanabban a történelemben, amelyet azok az versek ábrázolnak, alkalmazzuk a hét mennydörgés vonalát, amely egyúttal a tíz szűzről szóló példázat vonala is, azonosítva a száznegyvennégyezer tapasztalatát, valamint a három angyal vonalát, amely a valódi protestáns szarv munkáját vázolja fel. Az egyik esemény a valódi protestáns szarv számára abban a történelemben a második összegyűjtés.

A második összegyűjtés a második angyali üzenet történetében történt, és ugyancsak megtörtént a harmadik angyal történetében is 1844-től 1863-ig, két tanút állítva a millerita történelemből arra nézve, hogy az Úr másodszor nyújtja ki kezét szétszórt nyájának összegyűjtésére.

„Szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem, hogy másodszor nyújtotta ki kezét, hogy visszaszerezze népe maradékát, és hogy e gyűjtés idején az erőfeszítéseket meg kell kettőzni. A szétszórás idején Izrael megveretett és szétszaggattatott, most azonban, a begyűjtés idején Isten meggyógyítja és bekötözi népét. A szétszórás idején az igazság terjesztésére tett erőfeszítéseknek csak csekély hatásuk volt, kevés vagy semmi eredményt nem értek el; de a begyűjtés idején, amikor Isten kinyújtotta kezét, hogy összegyűjtse népét, az igazság terjesztésére tett erőfeszítések elérik rendelt céljukat. Mindnyájan egyesüljenek, és legyenek buzgók a munkában. Láttam, hogy helytelen, ha bárki a szétszórásból vesz példákat arra, hogy azok irányítsanak bennünket most, a begyűjtés idején; mert ha Isten most sem tenne értünk többet, mint akkor tett, Izrael sohasem gyűlne össze.” Early Writings, 74.

A Korai írások függelékében White testvérnő megmagyarázza az imént idézett megjegyzést:

„3. Az a nézet, hogy az Úr »másodszor nyújtotta ki kezét, hogy visszaszerezze népe maradékát«, a 74. oldalon csupán arra az egységre és erőre utal, amely egykor azok között létezett, akik Krisztust várták, valamint arra a tényre, hogy megkezdte népének újbóli egyesítését és felemelését.” Early Writings, 86.

A hét mennydörgés szent története, amely 1840. augusztus 11-étől 1844. október 22-éig terjedt, előképe volt az 1844. október 22-étől az 1863-as lázadásig tartó szent történelemnek. Sort sorra halmozva az első történet a bölcs szüzek szemléltetését ábrázolta, a második vonal pedig a bolond szüzek szemléltetését adja. Mindkét történet akkor kezdődött, amikor egy angyal szállt egy olyan üzenettel, amelyet meg kellett enni. Az angyal megérkezése mindkét történetben egy próbatételi folyamatot indított el, amely szétszóródást eredményezett, és 1849-re White testvérnő azt a kijelentést kapta, hogy az Úr ismét, immár másodszor nyújtja ki kezét, ezúttal azért, hogy összegyűjtse azokat, akik 1844. október 22-én szétszórattak.

Szétszóródtak a Nagy Csalódás következtében, miként a bölcsök is szétszóródtak 1844. április 19-én az első csalódásuk nyomán. A második összegyűjtés azonosította, hogy az Úr „elkezdte ismét egyesíteni és felemelni az Ő népét”. A második összegyűjtéskor az Úr műve magában foglalja egy zászló felemelését, amely egymással egyesült az üzenetben, és amelynek embersége

egyesült az Ő istenségével. A zászló célja az, hogy Isten másik nyáját Babilonból kihívja, ami azáltal valósul meg, hogy férfiak és nők meglátják a zászlót.

A hadijel azoknak a serege, akik a vasárnaptörvény próbaidejének idején egyesítették emberségüket Krisztus istenségével. Így a második egybegyűjtés azonosítja, hogy „Isai gyökere” felemeltetik, magán hordozva Ruth kettős prófétai jelképiséget: Ruth mint pogány, akit a hadijel gyűjt egybe azáltal, hogy Boázhoz kapcsolódik, aki egyrészt a száznegyvennégyezer jelképe, másrészt a Megváltó jelképe is, aki megfizette Ruth árát, és közeli rokona volt. Krisztus isteni természetének az emberi természet bukott testével való megtestesülésében Ő a mi közeli rokonunkká lett. A felemelt hadijel azok, akiket az üzenet egyesített, s akik a vasárnaptörvényt megelőzően bevégzik annak munkáját, hogy emberségüket Krisztus istenségéhez kapcsolják.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„A Biblia megbecsülése tanulmányozásával együtt növekszik. Bármely irányba forduljon is a tanuló, Isten végtelen bölcsessége és szeretete tárul elé.”

„A zsidó rend jelentőségét még nem értettük meg teljesen. Hatalmas és mélységes igazságokat árnyékolnak ki annak szertartásai és jelképei. Az evangélium a kulcs, amely feltárja titkait. A megváltás tervének ismerete által igazságai megnyílnak az értelem előtt. Sokkal inkább kíválságunk e csodálatos tárgyak megértése, mint ahogyan azt tesszük. Meg kell értenünk Isten mélységeit. Az angyalok vágyakoznak betekinteni azokba az igazságokba, amelyek kijelentetnek azoknak, akik megtört szívvel kutatják Isten Igéjét, és imádkoznak annak az ismeretnek nagyobb hosszúságáért, szélességéért, mélységéért és magasságáért, amelyet egyedül Ő adhat.”

„Amint közeledünk e világ történelmének végéhez, az utolsó napokra vonatkozó próféciaák különösen megkövetelik tanulmányozásunkat. Az Újszövetség Szentírásának utolsó könyve tele van olyan igazságokkal, amelyeket meg kell értenünk. Sátán sokak elméjét elvakította, úgyhogy örömmel fogadtak bármiféle kifogást arra, hogy a Jelenések könyvét ne tegyék tanulmányozásuk tárgyává. Krisztus azonban itt, szolgája, János által kijelentette, mi lesz az utolsó napokban, és ezt mondja: „Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás beszédeit, és megtartják azokat, amelyek meg vannak írva abban.” Jelenések 1:3.”

„Az pedig az örök élet” — mondta Krisztus —, „hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” János 17:3. Miért van az, hogy nem ismerjük fel e tudás értékét? Miért nem izzanak e dicsőséges igazságok a szívünkben, miért nem remegnek az ajkunkon, és miért nem hatják át egész lényünket?

„Amikor Isten nekünk adta az Ő Igéjét, birtokunkba adta minden olyan igazságot, amely üdvösségünkhöz nélkülözhetetlen. Ezrek merítették e kutakból, az életnek e forrásaiból, és még sincs fogyatkozás a készletben. Ezrek állították maguk elé az Urat, és szemlélés által ugyanarra a képre változtak át. Lelkük lángol bennük, amikor az Ő jelleméről szólnak, elmondva, hogy mit jelent számukra Krisztus, és hogy ők mit jelentenek Krisztusnak. Ám e kutatók sem merítették ki e nagyszerű és szent témákat. Még ezrek kapcsolódhatnak be az üdvösség titkainak kutatásába. Ahogy Krisztus életén és küldetésének jellemén elmélkedünk, a

világosság sugarai minden egyes, az igazság felfedezésére irányuló törekvés nyomán egyre tisztábban fognak felragyogni. Minden új kutatás valami az eddig feltártnál is mélyebben érdekeset fog feltárni. A tárgy kimeríthetetlen. Krisztus megtestesülésének, engesztelő áldozatának és közbenjárói munkájának tanulmányozása mindaddig leköti a szorgalmas tanuló elméjét, amíg csak tart az idő; és az égre tekintve annak megszámlálhatatlan éveivel együtt felkiált majd: »Nagy a kegyességnek ama titka.«»

„Az örökkévalóságban meg fogjuk tanulni azt, ami — ha itt elfogadtuk volna azt a világosságot, amelyet lehetséges volt elnyerni — megnyitotta volna értelmünket. A megváltás témái az örökké tartó korszakokon át fogják foglalkoztatni a megváltottak szívét, elméjét és nyelvét. Meg fogják érteni azokat az igazságokat, amelyeket Krisztus vágyott feltárni tanítványai előtt, de amelyek megragadásához nem volt hitük. Mindörökké és mindörökké új látások tárulnak fel Krisztus tökéletességéről és dicsőségéről. Végtelen korszakokon át a hűséges Házigazda az Ő kincstárából újat és régít hoz elő.” Krisztus példázatai, 132–134.